

дѣдо Минко, — азъ не вѣрвамъ. Може ли? Азъ не вѣрвамъ.

Очитѣ на Велика се смѣха. Стоянъ Касъра стана и безъ да каже нѣщо — той не бѣше продумалъ досега — съ все такива изцѣклени и натжжени очи, каквито имавсѣки човѣкъ, който не дочува добре, излѣзе и си отиде. Дѣдо Минко и Велико заприказваха за друго.

Лазтъ се изгуби отъ мегданя предъ крѣчмата. До вечерята той не се видѣ изъ селото. На другия день и Ройдю бѣше отишелъ въ града, ималъ работа, както казаха. И докато въ село още само си шушукаха, безъ да смѣятъ да кажатъ нѣщо високо, чу се, че Ройдю го арестували въ града. Надвечеръ сжщия день единъ файтонъ се спрѣ предъ крѣчмата на Гена. Слѣзе Ройдю, а следъ него — старшиятъ Маръндаковъ. Повикаха кметския намѣстникъ Михалъ и наедно тръгнаха къмъ Ройдюви. Ройдю не бѣше като арестуванъ — старшиятъ приказваше и се смѣеше съ него, като съ приятель. При все туй Маръндаковъ претарашува цѣлата кжща на Ройдя, бѣрка изъ сандѣци, гледа подъ черги, подъ възглавници. Търсиха и изъ двора, изъ хармана, навсѣкжде. Когато излизаха изъ дама и вече щѣха да си ходятъ, една кокошка хвъркна и се разкукудяка току надъ главата на старшия.

— Ухъ да те вземе. . . — разсърди се Маръндаковъ, — уплаши ме.